

B. STANISLAO KOSKA
E SOCIETATE JESU
Poloniæ à Barbaris Hostibus
FORTISSIMO PROPUGNATORE,
AUSPICE, AC VINDICE
HAS THESES PHILOSOPHICAS
à falsitate vindicatas
VERITATI ASSESTIT
e usdem Beati addictissimus Cliens
FRANCISCUS ALEXANDER PALMER FLOR.

ANNO DOMINI 1883

in die festi Nativitatis

christi anno 1883

CONCLUSIONES PHILOSOPHICÆ. EX PROEMIALIBVS LOGICÆ.

Atur Logica artificialis , hoc est habitus studio , & exercitatione acquisitus per regulas certas , & infallibiles operationum nostri intellectus , & est ad alias scientias totales acquirendas solum moraliter necessaria ; Est virtus intellectualis secundum partem analyticam , topicam , & sophisticam ; est vera scientia simpliciter , & adquatè practica ; Bnè dividitur in docentem , & utentem , prima est quæ dñt præcepta , quasi in abstracto definiendis , syllogizzandi , &c. secunda est quæ per sua præcepta actu dirigit operationes intellectus ; Habitus autem Logicæ docentis , & habitus Logicæ utentis non realiter , sed per intellectum solum distinguuntur .

I L

Suppositis varijs obiecti acceptationibus , & divisionibus , obiectum materiale Logicæ non sunt voces neque res omnes , neque intellectus , itaut obiectum attributionis sit , vel voces rectè dispositæ , vel res rectè cognitæ , vel intellectus

lectus recte intelligens ; sed obiectum materiale sunt ope-
rations intellectus, quatenus dirigibiles, obiectum formale
est ipsa rectitudo , & operatio recta est obiectum attributionis: & licet obiectum ad equatum Logicz sint omnes tres
operations, asserimus tamen obiectum principale Logicz
Aristotelicz esse syllogismum demonstrativum.

LOGICZ TIPOTIHI

Ens rationis Logicum ut esse cognitum, esse genus, &c.
& universim omnes secundz intentiones Logicz non con-
stituuntur formaliter per aliquam relationem fictam , ne-
que per aliquod Ens diminutum , & abusivum , sed sunt
denominationes extrinsecz reales provenientes à formis
realibus , scilicet cognitionibus taliter , vel taliter tenden-
tibus in obiecta . Ens rationis Metaphysicum est illud ,
quod tantum habet esse obiectivè in intellectu ; Potest tamen
intellectus creatus , quam increatus cognoscere obiectum
impossibile , adedque tamen Deus , quam Creatura , potest
facere ens rationes , tamen per actum negativum , quam af-
firmativum.

DE UNIVERSALIBVS, ET PRÆDICAMENTIS..

I. V.

VNUS in concreto est individuum in se , & divisum
à quolibet alio, in abstracto vero, seu unitas , est ne-
gatio divisionis in se ; Identitas realis est summa extremo-
rum unitas , qua maior dari non potest , dicens ipsorum
consensum in omnibus perfectionibus cum mutua affirma-
bilitate in recto ; Distinctio est vera extremonrum de se in-
vicem negabilitas in recto , seu est negatio identitatis unius
cum alio. Inter gradus metaphysicos eiusdem individui
reali-

realiter identificatos nulla datur distinctio media , que a
Scotistis vocatur formalis ex natura rei ; Negamus etiam
in creaturis omnem distinctionem virtualem , vel sit intrin-
seca , vel extrinseca , que sit capacitas ex parte obiecti ad
substantia prædicata contradictionem . solum igitur agnoscim-
us inter prædictos gradus distinctionem rationis ratiocina-
tiaz ; Hinc negamus præcisionem obiectivam.

V.

Universale Methaphysicum est unum aptum esse in mul-
tis , non datur à parte rei neque in singularibus , neque
extra singularia , neque in Idiis Platonicis , sed solum in
intellectu creato , à quo solo sit per cognitionem directam ,
& præcisivam non obiectivè , sed formaliter . Universale
Logicum est unum aptum prædicari de pluribus , in ipsa
actuali prædicatione retinet universalitatem . Rectè divi-
ditur in quinque quasi species , que sunt Genus , Species ,
Differentia , Proprium ; & Accidens ; hæc quinque prædi-
cabilia bene definitiuntur solitis definitionibus . Genus ut
habeat rationem prædicabilis requirit plures species saitem
possibilis , prædicatur de suis inferioribus per modum to-
tius potestativi , & habet rationem partis actualis compo-
nentis una cum differentia speciem . Individuum est quod
de uno tantum prædicatur ; Potest abstrahi ratio commu-
nis ab omnibus individuis in particulari .

V I.

Ens reale creatum dividitur in decem prædicamenta ,
que sunt Substantia , Quantitas , Qualitas , Relatio , Actio ,
Passio , Quando , Ubi , Situs , Habitus ; Substantia con-
ceptus bene explicatur per hoc , quod sit principium per se
subsistendi , & alijs substantiis ; Dividitur in primam , & se-
cundam , hoc est , in singularem , & universalem ; Summa n.
genus in prædicamento Substantia est substantia completa ,
& finita , adedque excluditur Deus ab hoc prædicamento .

Rela.

6

Relatio prædicamentalis non consistit in solo fundamento, nec in sola ratione fundandi, nec est Entitas modalis distincta à fundamento, termino, & ratione fundandi, sed constitutur formaliter per utrumque extremum, posita ratione fundandi. Non datur adæquate relatio ad terminum non existentem. Præter possibilitem extrinsecam rerum possibilium desumptam ab Omnipotentia Divina, datur possibilitas intrinseca; Idem dicimus de impossibilitate rerum impossibilium.

EX LIBRIS PER HIERMENIAS.

VII.

VOces significant primariò, & immediate res, secundariò verò, & mediátè conceptus; Veritas formalis est conformitas cognitionis cum obiecto sicuri est in se; Datur solum in actibus iudicativis, non reperitur ergo in rebus, neque in sensibus, neque in simplici apprehensione, in quibus tantum reperitur Veritas materialis, & radicalis; Veritas formalis non suscipit magis, & minus, licet suscipiat falsitas, adeoque una propositio licet non possit alià verior esse, potest tamen esse falsior. Non est adæquate intrinseca actu verò; Ex duabus propositionibus contradictorijs de futuro contingentì tām absoluto, quām conditionato altera est determinatè vera, & altera determinatè falsa, etiam præscindendo à Divina Scientia, & Divino Decreto; Actus semel verus non potest transire in falsum, nec è contrario.

EX LIBRIS PRIORVM, ET POSTERIORVM.

VIII.

Discursus est progressus intellectus ab una notitia in aliam, hinc sequitur ad rationem discursus requiri plu-

7.
 pluralitatem notiarum, ita ut una notitia ex alia inferatur. Discursus includit essentialier, non solum Conclusionem, sed etiam præmissas; Syllogismus est Oratio, in qua quibusdam positis aliud quid à positis necesse est contingere, eo quod hæc sint. Vis syllogistica fundatur in illis principijs: Dictum de omni; & dictum de nullo. Positis præmissis, quibus intellectus assensum præstet, necessitatur ad assensum Conclusionis, cum quoad specificationem, cum quoad exercitium; Demonstratio est syllogismus faciens scire, alia est à priori, alia à posteriori; Demonstratio à priori procedit ex veris, præmis, immediatis, & notioribus, causisque Conclusionis; Datur Scientia de novo, quæ non est pura reminiscencia; & definitur cognitio certa, & evidens demonstrans de suo obiecto proprietates per certas demonstrationes. Dividitur in practicam, & speculativam, quæ diversitas desumitur ex fine utriusque; Potest in eodem intellectu stare simul actus veræ scientie, opinionis, & fidei cum divinæ, cum humanae circa idem obiectum, materiale.

EX PHYSICIS.

1.

Physica, quæ est vera Scientia speculativa habet pro obiecto attributionis Corpus naturale, ut naturale. Principia intrinseca Corporis naturalis sunt illa, quæ neque ex alijs, neque ex alterutris, sed ex his omnia fiunt; in fieri Corporis naturalis sunt tria, scilicet Materia, Forma, & eius Privatio, in facto esse vero sunt duo, Materia nimirum, & Forma; Materia prima, quæ est Substantia incompleta definitur positivè, & negativè; positivè sic: Est primum subiectum uniuscuiusque ex quo sit aliquid, cum insit, non secundum accidens, & si aliquid corruptitur in hoc abibit ultimum; negativè definitur: quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum; sed id,

id , de quo omnia prædicantur ; Est ingenerabilis , & incorruptibilis , est pura potentia physira , non methaphysica ; quia includit actum entitativum , habet propriam existentiam , per quam saltem inadæquate existit , præscindendo ab existentia formæ ; & licet Materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali , supernaturaliter tamen potest . Appetit appetitu innato omnes formas , non quidem appetitu similitatis , sed simultate appetitus ; hic appetitus est indistinctus ab ipsa materia , est appetitus æqualis ad formas inæquales . Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis , & ex universalissima inductione in ceteris mutationibus cum naturalibus , cum artificialibus . Essentia in rebus creatis non distinguitur realiter ab existentia eorumdem .

I I.

Forma substantialis definitur communiter : ratio ipsius quod quid erat esse rei ; formæ materiales educuntur de potentia materiæ ; Formæ Spirituæ sicut non sustentantur à materia , ita neque in illius potentia continentur , nec ex illa educuntur , sed creantur à Deo . Forma licet sit pars principiorum Compositi , tamen non est tota illius quidditas . In eodem vivente non dantur simul præter formam totalem alia formæ , vel corporeitatis , vel particiales , accedque 'cero , os , cor ; &c: solùm materialiter , & non formaliter differunt . Phœnix humanus ubi primum animatur , animatur anima rationalis , accedque in eodem vivente neque datur successio animatum , neque plures animæ simul . Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis , negationes propriè lequendo nihil sunt in esse rei , & extra intellectum ; Compositum præter materiam , & formam includit unionem , quæ necesse virum que extreum ; hæc unio est modus substantialis superadditus materiæ , & scilicet essentialiter requisitus ad consti-

constituendum unum compositum, in quo unica tantum
datur unio recepta in Materia. Non distinguitur realiter
compositum à suis partibus collectivè sumptis.

I I L

Natura definitur : principium, & causa motus, & quietis eius, in quo est primo, & per se, & non secundum accidens ; Ars dicitur Naturæ imitatrix, quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales ; Ars Chymica directiva concurrens, verum aurum efficiens, repugnat moraliter, non physicè ; Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid, alia est materialis, alia formalis, alia efficiens, & alia finalis. Negamus in Causis efficientibus inatuam Causalitatem, & admittimus posse supernaturaliter eundem numero effectum pendere à duplice Causa totali. Actio, quæ definitur a deo huius ab hoc non distinguitur realiter à passione ; quæ definitur : actus huius in hoc : probabilius est actionem recipi in passo. Causa finalis est illa, cuius gratia cetera fiunt ; Virtus Causæ finalis est sola bonitas apprehensa vera, vel apparetis ipsius finis. Sola agentia intellectualia agunt formaliter propter finem

I V.

Deus necessariè, & immediatè concurrit ad omnes, & singulos effectus Causarum secundarum ; hic concursus Dei non est physica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat ; Est igitur in actu primo concursus Dei cum Causis secundis exhibito omnipotentiaz indifferentis, in actu secundo vero est ipsa actio, qua Deus, & Creatura indivisibiliter agunt : cum toto hoc tamen stat, quod Deus determinet creaturas ad individuationem effectus.

F I N I S.

Disputabuntur publicè Florentia in Templo
Societatis Iesu S. Ioannis Evangelista
a Francisco Alexandro Palmer Flor.
Anno 1700. Mense Die

FLORENTIAE, M D C C.

Apud Petrum Matini Archiepiscopalem Typographum.
SUPERIORUM PERMISU.

